

MAREȘALUL ION ANTONESCU CONȘTIINȚA ÎNTREAGĂ A UNUI NEAM

Constantin Focșa

Motto: *Istoric sunt, n-am frate,
N-am rudă, n-am vecini,
Stăpân am pre adevărul,
Lui caut să mă închin.*

(Zilot Românul - Ștefan Fănuță, Istoricul)

Dedicăm această evocare memoriei:

OMULUI, care a fost ales de către DESTIN, să răspundă chemării și să vină în fruntea Neamului său spre a-i salva existența, în vremurile cruciale prin care a trecut și, a-i călăuzi pașii, prin vitregia evenimentelor către liman, și

OȘTIRII care l-a urmat însuflețită de cel mai înalt patriotism, devotament, înscriind în Cartea de Aur a neamului, cele mai grandioase file de epopee și care îi dau dreptul să fie așezată la rând cu cele mai mari oștiri ale istoriei.¹

Mareșalul Ion Antonescu, această tragică figură a istoriei românilor, apare astăzi, după triumful Marii Revoluții de eliberare din decembrie 1989, pe ecranul conștiinței neamului, după aproape o jumătate de veac de prigoană, de necunoaștere, oprobriu și exilare, ca un reper moral și patriotic, ca o emblemă de supremă noblete a neamului românesc. Mai mult, în confuzia inerentă consecutivă oricărei revoluții, în absența conturării unei mari personalități, el apare ca o coloană de granit, ca un pilon ideologic, care să slujească drept reazem moral al înjgheburii noii societăți, oferindu-ne exemplu viața sa, idealul său, opera sa și sacrificiul său suprem.

Acest om care pe timpul vieții sale închinat patriei a fost socotit ca o „haină de vreme rea”, vine acum din eternitatea românească, în care a intrat purtând cununa martirajului tot în vremuri grele, să ni se ofere generos și mai dezinteresat ca întodeauna drept îndrumător și sprijinitor al drepturilor noastre, al libertăților noastre, al prestigiului nostru peste hotare.

La această ofertă etică pornită din potențialul eroic al cerului românesc, el are o singură dorință și anume, neamul să-i cunoască viața, opera și jertfa sa. Și aceasta deoarece nu este cunoscut de neamul său, de care a fost rupt cu forța de puteri dușmane și de oameni neidentificați cu marele și eternele interese ale poporului român.

Referitor la declanșarea pretensei campanii de reabilitare a Mareșalului, apreciem că, deși pare straniu, dar ea coincide cu însăși înfăptuirea loviturii de stat de la 23 august 1944. Specificăm că nu-i avem în vedere numai decît pe unii dintre foștii colaboratori militari, diplomatici, economici, etc. ai Mareșalului (generalii Ion Gheorghe și Platon Ghirmoagă, colonelul Ion V. Emilian sau diplomatul G. Barbul, neimplicați defel în evenimentele din august 1944, ci chiar pe cei mai mulți dintre

autorii puciului care, imediat după aceea, confrunțați cu realitățile decurgând din ocuparea României de către U.R.S.S. deveniră ei înșiși „nostalgici” ai vechiului regim: Grigore Niculescu Buzești², se pare, cel dintâi, Regele Mihai I, după el, iar Iuliu Maniu, mai apoi, într-o ședință de guvern din septembrie 1944, când a declarat că, dacă ar fi cunoscut condițiile armistițiului impus de Aliați României la Moscova în zilele precedente, nu l-ar mai fi încurajat pe Suveran să se decidă pentru acțiune, dictând arestarea Mareșalului și a colaboratorilor săi³. Tot Iuliu Maniu a fost acela care la „procesul” înscenat lui Antonescu și echipei sale ministeriale, după încheierea depoziției sale ca martor, s-a apropiat de boxa acuzaților și a strâns mâna Mareșalului, în huiduielile publicului select adunat de comuniști pentru a reclama neîncetat moartea trădătorilor⁴. În atmosfera creată, puțin a lipsit ca Iuliu Maniu să nu fie el însuși cuprins în echipa antonesciană, judecat și condamnat în consecință, iar faptul că previzibilul pe atunci, avea să fie posibil chiar în 1947. Ceea ce este interesant este că așa-zisa reabilitare a Mareșalului începuse deja, iar aceasta și printr-un gest al lui Iuliu Maniu, care, desigur, nu ar fi acționat necugetat în condițiile existente în 1946, dacă el, liderul P.N.Ț. ar fi fost convins că avea în fața sa un criminal și un trădător de țară, iar nu un militar și un fost șef de guvern, pe care l-a trădat - după cum s-a și exprimat⁵ - drept un mare patriot, deși, personal, îi era un adversar politic și nu un dușman care trebuia eliminat!

Mareșalul Ion Antonescu a fost cea mai mare personalitate politică și militară a românilor în secolul al XX-lea de la asasinarea căruia s-au împlinit, la 1 iunie 2001, 55 de ani. A fost omul care a pregătit din umbră victoriile românești din primul război mondial, victorii care vor face posibilă Unirea cea Mare din 1918 (în timpul primului război mondial a fost colaborator de bază al generalului Prezan, contribuind la elaborarea planurilor de operații militare). A fost omul de care România avea nevoie în anii celui de-al doilea război mondial, cel care a încercat refacerea hotarelor țării.⁶

Putem spune că guvernarea Mareșalului Antonescu (septembrie 1940 - august 1944), „calvarul vieții lui” —cum o numea el adeseori a avut durata unei sesiuni parlamentare, într-un stat democrat, și durata unui mandat de președinte al Statelor Unite ale Americii. Dar ce guvernare? Ea nu era altceva decât reeditarea pe plan politic a problemei insolubile din geometria plană: „cadratura cercului”.

Patru ani de guvernare, patru probleme distincte, toate esențiale, vitale și urgente; una în contradicție cu alta și cu implicațiuni paradoxale în structura lor.

1. — asanarea monarhiei;
2. —instaurarea ordinii interne și refacerea economiei;
3. —reîntregirea în est și nord;
4. —reîntregirea în vest.⁷

România Mare rănită de moarte, lovită mișelește din toate părțile, deși era legată de Franța și Anglia prin „tratate de oțel”, rămâne singură, plângându-și frații pierduți și nenorocul și făcând eforturi desnădăjduite pentru a păstra un echilibru intern. rupt și el de domnia unui rege autoritar, corupt și vicios - Carol al II-lea.

România privea cu groază spre Răsărit, fiindcă știa că pericolul nu trecuse. Răpirea Basarabiei și Bucovinei nu era decât începutul. O știa prea bine, fiindcă invazia rusească de la 26 iunie 1940 reprezintă a douăsprezecea invazie și ocupație suferită de România din partea Rusiei.

România își amintea cutremurată de ocupațiile rusești din anii 1711, 1739, 1769-1774, 1778-1798; din anii 1806-1812, 1828-1834, 1848-1851; din 1853-1854, 1877-1878, din 1916, în total douăsprezece invazii, douăsprezece ocupații cu cea din 1940. A treisprezecea invazie și cea mai cumplită abia acum urma să se producă, la 23 august 1944.

Iată de ce poporul român privea încremenit înspre Răsărit. România, țară creștină, latină, democratică și occidentală, ea știa că Întinericul vine de la Răsărit.⁸

Regelui Mihai, revenit după zece ani pe tron, „conducătorul” îi anunța astfel obiectivele sale strategice: „Două scopuri voi urmări în zilele ce mi-au mai rămas să le trăiesc: Întâi, ridicarea morală a acestui popor din mocirla în care s-a zbatut atâția ani, cum și unirea tuturor românilor împrejurul ideii de cinste, muncă și dreptate. Vă asigur că acest rezultat îl voi obține. În al doilea rând, repunerea țării în drepturile ei vecinice” (aici nu mai urma afirmarea unei certitudini!)⁹ Și, în această tentativă patriotică a fost sprijinit de partidele istorice (Ion Mihalache s-a înrolat chiar ca voluntar, deși avea o vârstă înaintată) și de rege, care i-a telegrafiat la 22 iunie 1941: „În clipele când trupele noastre trec Prutul și codrii Bucovinei pentru a reîntregi sfânta țară a Moldovei lui Ștefan cel Mare, gândul meu se îndreaptă către domnia voastră, domnule general...”, general căruia i se arăta „recunoscător” În momentul când înfrângerea Germaniei a devenit evidentă, atât partidele istorice, cât și regele s-au desolidarizat de Antonescu și împreună cu comuniștii, l-au înlăturat brutal; mai mult, l-au predat sovieticilor. Se știe ce a urmat după lovitura de stat de la 23 august 1944: înrobirea treptată a României de către U.R.S.S., impunerea comunismului, ruperea de Occident, nenumărate suferințe pentru poporul român timp de 50 de ani. De aceea rămâne de demonstrat că soarta țării ar fi fost mai rea dacă ieșea din război sub conducerea mareșalului, doar în cazul unei asemenea demonstrații, înlăturarea lui brutală s-ar justifica.

Prezentăm în continuare, un tulburător document, ce conține un paragraf, ce exprimă exemplar atitudinea lui Ion Antonescu în cursul controversatelor momente înregistrate la 23 august 1944. Acest document descoperit și publicat de dr. I. Ardeleanu (vezi „Românul” nr.53, iulie 1993) poartă semnătura Mareșalului și este adresat Mariei Antonescu, fiind întocmit la numai câteva ceasuri după lovitura de stat din 23 august 1944. Pe atunci, Mareșalul se afla, împreună cu Mihai Antonescu în camera - seif la Casa Nouă a Palatului Regal din București. În ceasurile care s-au scurs între arestarea sa și predarea în paza echipei comuniste a lui Emil Bodnăraș, Mareșalul, ca și adjunctul său, a avut răgazul pentru a lăsa pentru Istorie mai multe documente, precum, în rândul întâi, cunoscuta relatare privind propria-i demitere și încarcerare, testamentul și, desigur această scrisoare destinată soției. La ultima audiență la regele Mihai I nu a fost posibil ca Ion Antonescu să aibă o altă comportare acceptând deci, oferta Suveranului de a încheia el armistițiul cu Aliații, căci pur și simplu, spune el, „o altă cale n-ar fi fost a mea”.

„Scumpa mea,

Acum, când țara trece prin vremi cumplite, în curând vei ajunge văduvă. Te-am părăsit lăsându-te într-o situație foarte grea pe care tu, iubita mea soție, n-ai meritat-o: iartă-mă - o altă cale n-ar fi fost a mea! Știi că te vei purta demnă de rolul mare în soarta vitregă ce ne-au fost hărăzite (sic!) ca să fim mândrii unul de altul până

la sfârșit. Aș fi fericit să știu că te-ai retras la mănăstirea pe care ți-ai ales-o pentru acest caz. Tot ce posed rămâne ție, vila de la Predeal, casa din București și rentele de Stat. De mama să aibi grijă până la urmă; știi că nu țin decât la tine și la ea. Cât despre judecata lumii asupra noastră, ne va păstra un loc de cinste în memoria neamului; de aceasta să rămâi convinsă, cum sunt sigur jertfindu-mă pentru cauza cea dreaptă! Mă rog ca Domnul să vă păzească și alineze suferințele; rămâi în plata lui cu toată dragostea și recunoștința mea, la bine și la rău, al tău Ionel.”¹⁰

Odată cu arestarea Mareșalului Ion Antonescu, la 23 august 1944 a început numărătoarea inversă a zilelor ultimilor aproape doi ani ai vieții sale petrecuți în detenție. În fața tribunalului numit pompos „al poporului” iar procesul, „al marii trădări naționale”, mareșalul Ion Antonescu și echipa sa au fost judecați potrivit Actului de acuzare nr. 1 din 29 aprilie 1946 - pentru dezastrul țării și crime de război. S-a apreciat că mareșalul și ceilalți 23 de inculpați, dintre care șapte absenți, „au trădat interesele poporului român, punând țara în slujba dușmanului fascist și hitlerist”.

Judecat de Tribunalul Poporului din București între 6 și 17 mai 1946 și condamnat la moarte, actul final al existenței lui și a altor trei colaboratori (Mihai Antonescu, C. Piky Vasiliu și Gh. Alexianu) s-a consumat în după amiaza zilei de 1 iunie 1946, în valea Piersicilor din închisoarea Jilava sub gloanțele plutonului de execuție pe care n-a fost în stare se realizeze, înfăptuind pur și simplu un asasinat.

Asasinarea mareșalului Ion Antonescu - ca urmare a unui proces condus cu o rea credință flagrantă, prin magistrați aleși părtinitor sau improvizați ca atare, pe temeiul unor documente selectate cu mefiență trunchiate sau citate în ignorarea contextului care le-a generat - a marcat în istoria românilor un moment de rușine,¹¹ când, în numele dreptului, însăși ideea de drept a fost batjocorită și terfelită.

Este neîndoielnic că, reliefând personalitatea Mareșalului Ion Antonescu, nimeni nu-și propune să ignore nici deficiențele de caracter ale eroului, nici erorile sale din vremea războiului mondial. A le discuta pe acestea, nu înseamnă nicidecum a umbri ori a minimaliza în vreun fel meritele personalității accentuate care a fost Ion Antonescu, ci a înțelege și explica mai bine acțiunile acestuia pe scena istoriei. Este calea ce ne apropie cel mai mult de adevărul istoric. Astfel, în momentul în care generalului Antonescu i s-a încredințat mandatul de premier, în cercurile politice din București erau bine știute, stârnind chiar temeri și rezerve trăsăturile sale de caracter - spirit vindicativ, comportament arogant, exigențe de militar ce se confundau adesea cu norme cazone frizând absurdul, încăpățănare în aplicarea programelor afirmate ce se confundă cu imobilismul politic, comportament și tendințe autoritare indubitabile etc.

Ar fi dificil să se ignore faptul că Mareșalul Antonescu a devenit un caz, nu atât pentru istorici, ci pentru politicieni. Trebuie respinsă opinia ce se încearcă a se acredita în sensul că orice discuție despre Mareșal ar tinde obligatoriu la reabilitarea sa, în primul rând pentru că Antonescu nu are nevoie de așa ceva. El a fost un om al timpului său, iar el astfel trebuie cunoscut, cât mai în profunzime.¹²

În prezent Mareșalul nu are cum să fie „reabilitat”, ci, înainte de toate descoperit. În primul deceniu postbelic, adevăratul Antonescu a fost descoperit doar în exil, în vreme ce în România a fost hulit printr-o campanie politico-științifică bine orchestrată.

Primul omagiu adus mareșalului Antonescu a fost acela al guvernului

comunist imediat după împușcarea lui la 1 iunie 1946. Rămășițele sale pământești au fost arse. Cenușa a fost răpândită pe câmpie, nu departe de Jilava. Din ce motiv? De frică. Celor de la putere le era teamă de un mort. Teamă ca groapa lui să nu devină un loc de pelerinaj. De atunci a trecut mai bine de o jumătate de veac. Teamă de Antonescu continuă să existe. Mai ales la acei care și-au clădit cariera politică pe lovitura de la Palat, de la 23 august 1944. Dacă Antonescu ar fi repus în istorie la locul care i se cuvine, ce devin ei? De aceea, asistăm la o nouă campanie împotriva mareșalului inspirată de acești oameni și de asemenea, de cei cu rude la New York și la Tel Aviv. Reabilitarea lui Ion Antonescu ar însemna un prim pas pentru desatanizarea multor altora și pentru scrierea istoriei, așa cum a fost și nu cum au dictat-o învingătorii.

Faptul că mulți oameni politici sau scriitori duc o luptă aprigă împotriva mareșalului nu face decât să crească imaginea sa. Iată de pildă reacția domnului Pippidi, într-un număr recent al revistei la care colaborează, privitoare la hotărârea Consiliului municipal din Cluj-Napoca de a ridica o statuie mareșalului Ion Antonescu. Domnia sa consideră că unui învins nu trebuie să i se ridice statui. Întrebarea pe care ar trebui să și-o pună este care va fi mâine imaginea României. În cele două conflagrații mondiale, ea și-a abandonat aliații. Tripla Alianță în 1916, pe aliații occidentali în 1917, cu pacea de la Buftea. A întors armele împotriva aliatului nostru Germania la 23 august 1944.

Aceasta din urmă a redevenit prima putere a Europei și va fi, probabil, și mâine. Își va asuma într-un viitor apropiat nu numai negativ, dar și pozitiv istoria, și satanizarea învinșilor nu va mai fi obligatorie. Cine va mai avea atunci încredere într-o țară a cărei concepție politică pare să fie dictată de zicala „Capul ce se pleacă sabia nu-l taie?”

Urmașii noștri din secolul care a început vor fi probabil încântați de existența statuiilor lui Ion Antonescu și îi vor ridica altele pentru a dovedi lumii întregi că ei se identifică cu omul a cărui cap nu s-a plecat, așa cum nu s-au plecat acelea ale altor învinși de la Decebal încoace, acelea ale lui Horea, Cloșca și Crișan și al lui Mihai Viteazul. Popoarele mici își cultivă martirii.

Lucian Blaga afirma: „Faptele care nu pot fi uitate trec în legendă, cele care se uită cad în seama istoricilor”. Un lucru este însă cert: legenda lui Ion Antonescu există. Ea a pătruns adânc în conștiința populației. Or, dacă stăpânirea poate ucide un om, nici o putere din lume nu este în stare să omoare o legendă.¹³

Aflăm, mai în fiecare zi, nu fără surprindere, că mareșalul Ion Antonescu ar constitui un caz. Prin intervenții obscure și prin voințe interne și externe. Ceea ce este la fel de surprinzător astăzi ca și prin anii 40, „cazul Antonescu” se discută și se „rezolvă” nu la București ori Berlin, ci la Washington și Tel Aviv, la Londra, la Moscova ori la Bruaxelles! În numele falsei integrări europene, se propune, în fond, rescrierea istoriei românilor. Faptul ar deveni o condiție a revenirii noastre în Europa. Citim, în context, că un anume senator american, recidivează în debitarea de false incriminări la adresa lui Antonescu. El, sârmanul, care nu știe însă că Bucureștii și nu Budapesta încă a rămas capitala României, dar cunoaște în detaliu biografia lui Antonescu!

România a pierdut o dată al doilea război mondial fiind penalizată pentru
<http://www.cimec.ro> / <http://www.muzeuvaslui.ro>

aceasta, în 1947, de către trioul învingătorilor de atunci (U.R.S.S., S.U.A. și Marea Britanie) și în chip concret secătuită de U.R.S.S., iar acum după ce Imperiul roșu s-a prăbușit și Washingtonul a câștigat războiul rece, S.U.A. solicită să fie repuse în drepturi” la București. Intervin, între altele, în problema Antonescu, sub pretextul că în 1946 un tribunal l-a condamnat pe mareșal ca „criminal de război”. Lăsăm deoparte faptul că „tribunalul” respectiv a fost constituit de comuniști și dirijat complet de Moscova, lăsăm deoparte faptul că pentru „crime de război” inventate, mareșalul a fost executat la 1 iunie 1946, în dezacord cu voința poporului român, care susținuse, fără a fi fost silit, cruciada eliberatoare și anticomunistă din Est din 1941-1944. Dar, ceea ce neglijează senatorul din Washington și neocomuniștii setoși de democrație, răspândiți de-acum în toate zărilor, este faptul că „tribunalul” din 1946 a uitat (pentru că pur și simplu nu a putut) să condamne și memoria mareșalului Antonescu... Acesta este un element care oriunde și oricând în lume, a scăpat și scapă forței oricărui tribunal, indiferent de mărime și de prestigiu. Căci, în adevăr cine, dacă nu este absurd, se poate lupta cu Istoria? Așa, de exemplu, cine a protestat, mai acum vreo zece ani, când noul Parlament din Ulan Bator l-a proclamat erou național pe însuși Genghis Han? Cât privește calificarea de criminal de război atribuită lui Antonescu în condiții blamate de istorie; nu înțelegem care a fost culpa lui majoră în raport cu ceea ce S.U.A. și Marii Britanii, care, tot pe atunci, au tranzacționat cu U.R.S.S. trimiterea în robie pentru aproape 50 de ani a unei bune părți din Europa, cu popoare cu tot, iar acum reclamă uitare? Nu am auzit să fi prezentat cineva undeva scuze popoarelor în suferință. De ce și până când se va amâna acest moment?

Revenind asupra „cazului Antonescu”, în privința căruia ar trebui să fie clar un lucru: cât am fi de slabi, de netrebnici, de nepregătiți pentru democrație, pentru integrare europeană sau atlantică ș.a.m.d. , numai poporul român va decide finalmente soarta mareșalului. Nu mai insistăm, în context, asupra chestiunii dacă ar trebui purtat un război pentru instalarea unei statui a mareșalului. Nu la Washington ori la Londra, la Paris ori la Berlin (cine mai știe?), ci în Cluj-Napoca ori la Iași, în Brașov (de ce nu?) la București se vor decide lucrurile... Așa cum este și firesc!

Căci, vrem, nu vrem, mareșalul Ion Antonescu s-a confundat cu destinul însuși al poporului român. El a intrat deja în legendă așa cum a subliniat Gheorghe Barbul, apropiatul colaborator al mareșalului, din perioada 1940- 1944 - mai presus de „lucrarea” istoricilor. De ar auzi cine trebuie să audă!¹⁴

Cercetările istoricilor, descoperirile unor noi documente în arhive, intervenția factorului timp în amiaza și aprecierea evenimentelor din 1939-1945, precum și, cel mai recent, războiul din Iugoslavia, îndeamnă astăzi pe specialiști și nu numai la regândirea și rediscutarea cazului mareșalului Ion Antonescu. Acest nou „proces” fiind în curs, ne îngăduim să subliniem, în baza documentelor și în perspectiva distanței în timp ce ne separă de evenimentele studiate, temeinicia profețiilor mareșalului cuprinse în „Testamentul politic” expus la ultima ședință a „Tribunalului” din 1946:

„Scump popor român,

(..) Am luptat în două războaie (din 1914-1918 și 1939-1945) pentru gloria ta!

(..) Las Țării tot ce a fost mai bun în guvernarea mea. Tot ce a fost rău iau asupra mea în afară de crimă! Acest război, care s-a sfârșit cu înfrângerea Germaniei

hitleriste nu va pune capăt conflictului mondial deschis în 1914. Prevăd un al treilea război mondial care va pune omenirea pe adevăratele ei temelii sociale. Ca atare, dv. și urmașii dv. veți face mâine ceea ce eu am încercat să fac astăzi, dar am fost înfrânt! Dacă aș fi fost învingător aș fi avut statui în fiecare oraș al României. Cer să fiu condamnat la moarte și refuz dinainte orice grațiere (...) Am terminat!...”¹⁵

În concluzie, evocând personalitatea mareșalului Ion Antonescu, veteranul de război Paul Everac subliniază că acesta „a fost un model românesc la care nici un intelectual român nu poate rămâne indiferent. Am fi vrut să preluăm câte ceva din acest model (cu toate rigorile și poate excesele lui), dar timpurile ne-au abuzat (...) Acum, la post-maturitate, modelul Antonescu se îmbogățește nespus. E un model de erou tragic care a încercat concilierii imposibile, cum orice erou încearcă munci imposibile.”

LE MARECHAL ION ANTONESCU- LA CONSCIENCE DE TOUT UN PEUPLE

L'auteur dèdie la présente evocation á la mémoire de l'HOMME qui a ètè choisi par le DESTIN pour répondre á la nècessité de salut de son peuple et de l'ARMEE qui l'a suivi, animée par le plus haut patriotisme, dans une pèriode essentielle pour l'existence du peuple; apprèciè pendant sa vie comme une “protection par mauvais temps”, il vient maintenant de l'èternité roumaine pour s'offrir á nous, gènereux et dèsinèssè en même temps, comme conseiller et soutien de nos droits et de nos libèrtès.

Le seul dèsir de l'HOMME Antonescu est que sa nation connaisse sa vie, son oeuvre et son sacrifice; quand á la prètendue campagne de rèhabilitation du Marèchal, l'auteur apprèciè que, si ètrange que, cela puisse paraître, le coup d'Etat du 23 Août 1944 coïncide avec cette campagne, parce que, confrontès aux réalitès provoquèes par l'occupation de la Roumanie par l'Union Soviètique, la plupart des agents et des auteurs du putch sont devenus eux-mêmes “des nostalgiques de l'ancien règeime.”

L'auteur conclut ensuite; le Marèchal Ion Antonescu a ètè la plus grande personnalité politique et militaire des Roumains, pendant le XXe siècle; le 1 juin 2001, on compte 55 ans depuis son assassinat. Le Marèchal a ètè celui qui a prèparè, en cachet, les victoires roumaines de la première guerre mondiale, cella qui a essayè de refaire les frontières du pays.

Sur le gouvernement du Marèchal Antonescu (septembre 1940 - août 1944), pèriode qu'il appelait souvent “le calvaire de sa vie”, l'auteur, ayant comme support les plus rècentes apparitions historiographiques roumaines, souligne que ce gouvernement a eu la durèe d'une session parlementaire dans un Etat dèmocratique ou la durèe d'un mandat prèsidèntiel aux Etats-Unis; le gouvernement symbolisait la reprise, dans un plan politique, du problème de gèometrie plane considèrè insoluble: la quadrature du cercle (assainissement de la monarchie, instauration de l'ordre intèrieur, rècupèration èconomique, rèintégration du territoire roumain á l'est et au nord de la Roumanie).

En ce qui concerne le drame vècu par la Roumanie Grande pendant la

deuxième guerre mondiale, l'opinion de l'auteur est que la patrie est restée seule, blessée à mort et frappée trahitusement de tous parts, en regardant affolée vers l'est; la patrie se rappelait, torturée, les douze invasions et occupations, celle de 23 Août 1944 étant la treizième et la plus atroce, invasion suivie par la soumission graduelle à l'Union Soviétique, par l'apparition du communisme, par l'isolement de l'Occident; le peuple roumain en a subi pendant cinquante ans toutes les souffrances possibles. L'auteur avance l'idée suivante qui reste à démontrer: la situation du Pays aurait été pire s'il était sorti de la guerre, sous le pouvoir du Maréchal? Alors, pourquoi l'avoir éliminé si brutalement? Comment justifier cette action?

L'auteur continue sa présentation avec un document troublant découvert et publié par le dr. Ion Ardeleanu (voir Românu, nr. 53, juillet 1993): ce document est signé par le Maréchal Ion Antonescu et il est adressé à Maria Antonescu, quelques heures après le coup d'Etat du 23 Août 1944; il contient un paragraphe qui exprime d'une manière exemplaire l'attitude d'Ion Antonescu pendant les moments controversés enregistrés ce jour-là.

Suivant le déroulement des événements d'une manière objective, l'auteur présente (sans insister sur le fait historique) l'arrestation et l'assassinat du Maréchal, après un procès déroulé avec de mauvaises intentions flagrantes qui marque honteusement l'histoire des Roumains; au nom du droit, l'idée-même de justice a été insultée et offensée; tout en mettant en relief la personnalité du Maréchal Ion Antonescu, l'auteur ne se propose pas d'ignorer les faiblesses de caractère du héros, ni ses erreurs de la première guerre mondiale; l'auteur se propose de comprendre et d'expliquer mieux les actions de celui-ci sur la scène de l'histoire, la personnalité accentuée de celui-ci.

L'auteur continue par le fait que le Maréchal Ion Antonescu est devenu un cas, non seulement pour l'histoire, mais aussi pour les politiciens; l'auteur refuse l'opinion selon laquelle toute discussion sur le Maréchal voudrait obligatoirement sa réhabilitation; au présent, le Maréchal ne peut pas être réhabilité, mais découvert le fait aujourd'hui, beaucoup d'hommes politiques ou d'écrivains mènent une lutte acharnée contre le Maréchal ne fait qu'agrandir et embellir son image.

Revenant au "cas Antonescu", l'auteur insiste et tire des conclusions: c'est au peuple roumain seul de décider finalement le sort du Maréchal car, qu'on le veuille ou non, le Maréchal s'est identifié à la destinée-même du peuple roumain.

En conclusions: en évoquant la personnalité du Maréchal Ion Antonescu, l'auteur cite l'appréciation du vétéran de guerre Paul Everac qui souligne que celui-ci a été un modèle roumain auquel aucun intellectuel roumain ne peut rester indifférent.

NOTE:

¹ George Magherescu, Adevărul despre Mareșalul Ion Antonescu, vol.I, Editura Păunescu, 1991, p.6

Vezi telegramele nr.44 și 45 ale lui Grigore Niculescu-Buzești expediate la 31 august și respectiv, 1 septembrie 1944 lui Al. Cretzianu la Ankara pe tema comportamentului rușilor în România precum într-o țară ocupată (Gh. Buzatu și <http://www.cimec.ro> / <http://www.muzeuvaslui.ro>

- colab, eds. Mareșalul Antonescu în fața istoriei, vol. II, p.336-340)
- ³ Ion Ardeleanu, Vasile Arimia, Mircea Mușat și colab. eds 23 August 1944. Documente III, 1944-1945, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1985, p.32 („... Constat că Aliații nu și-au respectat înțelegerile de la Cairo. La Cairo s-au făcut înțelegeri precise [...] Condițiunile care le-am stabilit noi atunci erau neasemuit mai favorabile decât cele de acum și fiindcă eu am cутezat să recomand partidului și Majestății sale să facă acest armistițiu, ne doare foarte mult la ce s-a ajuns...”
- ⁴ Cf. Procesul Mareșalului Antonescu, Documente III, București, Editura Saeculum I.O./Editura Europa Nova, 1995, p. 11 și urm.; Zaharia Stancu, Secolul omului de jos, București, Editura Eminescu, 1946 (Depoziția d-lui Maniu, din 28 mai 1946)”
- ⁵ Vezi Gh. Zane, Memorii (1939-1947), ediție A1. Bârlădeanu și colab., București, Editura Expert, 1997
- ⁶ Petre Țurlea, Recurs în anulare pentru mareșalul Ion Antonescu, în revista „Dosarele istoriei”, anul VI, nr.6 (58), 2001, p.62-63
- ⁷ George Magherescu, Adevărul despre Mareșalul Antonescu, vol.III, Editura Păunescu, p.389
- ⁸ Nicolae Băciu, Ya lta și crucificarea României, Roma, Editura Europa, 1983, p.17-22
- ⁹ Florin Constantiniu, O istorie sinceră a poporului român, Univers enciclopedic, București, 1999, p. 358
- ¹⁰ Gh. Buzatu, Din istoria secretă a celui de-al doilea război mondial, vol.I, Editura Enciclopedică, București, 1995, p. 275
- ¹¹ Iosif Constantin Drăgan, Cuvânt înainte la Procesul Mareșalului Antonescu” documente, vol.I, Ediția prefată și îngrijită de Marcel Dumitru Ciucă, Editurile Saeculum I.O. și Europa Nova București, 1997, p.5
- ¹² Ioan Scurtu, Gheorghe Buzatu, Istoria românilor în secolul al XX-lea (1918-1948), Editura Paideia, București, 1999, p. 428
- ¹³ Gheorghe Barbul, Paris, Un prim pas spre desatanizare, în revista „Dosarele istoriei”, anul VI, nr.6 (58), 2001, p.63
- ¹⁴ Gh. Buzatu, O legendă care nu mai are nevoie de statui, ibid. p. 64
- ¹⁵ apud. Gh. Buzatu, ed., România cu și fără Antonescu. ed. a II-a. Iași, 1998, p.336.